

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/29/2018
Identifikačné číslo spisu: 3815010475
Dátum vydania rozhodnutia: 15.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3815010475.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Dany Wänkeovej, v trestnej veci obvineného T. M. a spol. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) a písm. d) Trestného zákona, sčasti podľa § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona a sčasti formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 15. apríla 2020 v Bratislave o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 10. decembra 2015, sp. zn. 3To/98/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného T. M. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza z 12. októbra 2015, sp. zn. 3T/146/2015, bol obvinený T. M. uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d) Tr. zák., sčasti podľa § 172 ods. 2, písm. c) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Tr. zák. a sčasti formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

obžalovaný T. M. od doposiaľ presne neustálenej doby v roku 2013 do 01.30 hod. dňa 18. marca 2015 si zadovožoval, prechovával, prevádzal a predával pervitín na rôznych miestach na území Slovenskej republiky, prevažne v F., najmenej štyrom osobám, a to D. P., Q. O., I. M. a U. E., pričom od februára 2015 do 17. marca 2015 po vzájomnej dohode spoločne s obžalovaným P. P. pervitín aj vyrábali v pivnici rodinného domu u P. P., na Ulici F. XXX/XX v F., v ktorej sa nachádzalo zariadenie na výrobu drog, a to tak, že obžalovaný T. M. zabezpečil prekurzory a časti zariadenia na výrobu pervitínu, ktoré kúpil v F. a vo N., z týchto následne spoločne vyrábali pervitín, ktorý si potom rozdelili, s výnimkou dňa 17. marca 2015, kedy pervitín v pivnici u P. P. s jeho súhlasom vyrábala T. M. sám, vyrobený pervitín dal do 3 ks zatavených striekačiek, ktoré si vzal so sebou, P. P. po jeho vyrobení nechal časť vyrobeného pervitínu v jednej z misiek v pivnici, kde si ho P. P. dňa 18. marca 2015 v čase okolo 00.30

hod. dal do striekačky a zanesol do spálne, po čom bola dňa 18. marca 2015 v čase o 01.30 hod. v F. - časti Q. Q., na Ul. H. XXX/XX, T. M. vykonaná osobná prehliadka, pri ktorej vydal 3 ks zatavených plastových striekačiek s obsahom bielej kryštalickej látky o hmotnosti 3,995 gramu s obsahom účinnej látky metamfetamín, čo predstavuje najmenej 79 obvykle jednorazových dávok drogy a dňa 18. marca 2015 v čase o 01.55 hod. pri domovej prehliadke v rodinnom dome u T. M. v F. - časti Q. Q., na Ul. H. XXX/XX, boli nájdené 2 ks sklené fľaše s kyselinou fosforečnou, následne obžalovaný P. P. dňa 18. marca 2015 v čase o 03.00 hod. pri domovej prehliadke v rodinnom dome u P. P. v F., časti Q. Q., na Ul. F. XXX/XX, vydal tri striekačky s obsahom bielej kryštalickej látky o celkovom objeme 2,55 ml v spálni rodinného domu, z toho 1 ks striekačky s obsahom 182 mg metamfetamínu, čo zodpovedá 2 obvykle jednorazovým dávkam drogy a 1 ks zatavenej plastovej striekačky s obsahom 115 mg metamfetamínu, čo zodpovedá 2 obvykle jednorazovým dávkam drogy a napokon 1 ks striekačky, ktorá obsahovala 167 mg absolútneho efedrínu, resp. pseudoefedrínu a 30 mg absolútneho metamfetamínu a tiež obžalovaný P. P. v pivnici vydal oboma obžalovanými používané zariadenie na výrobu drog, a to zariadenie na výrobu pervitínu, medzi ktorými sa nachádzalo rôzne chemické látky, nádoby, plastové fľaše, filtre a iné veci, potrebné na jeho výrobu, ktoré sú identifikované vo fotodokumentácii a v zápisniciach, resp. záznamoch o zaistených veciach, dôležitých pre trestné konanie, a ktoré sa momentálne nachádzajú v úschove na Krajskom riaditeľstve PZ v Trenčíne, Odbore kriminálnej polície, Jilemnického 1, 911 42 Trenčín, pričom metamfetamín je zaradený v zmysle Zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch, v znení neskorších predpisov, do II. skupiny psychotropných látok a omamné a psychotropné látky sú v súčasnosti uvedené v Zákona č. 13/2004 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 139/1998 Z. z. a č. 260/1999 Z. z.

Za to bol obvinený T. M. odsúdený podľa § 172 ods. 2 Tr. zák., s použitím, § 36 písm. l), písm. n) Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., § 39 ods. 1 Tr. zák., k trestu odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) rokov, 7 (sedem) mesiacov nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. ho súd na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 Tr. zák. súd obvinenému T. M. uložil trest prepadnutia vecí, a to: č. 1 - umelohmotná bandaska, č. 2 - umelohmotná bandaska, č. 3 - umelohmotný lievik vyrobený z plastovej fľaše, č. 4 - sklenená fľaša s názvom kyselina chlorovodíková, č. 5 - umelohmotná nádoba s obsahom hydroxidu sodného perly, piest od injekčnej striekačky, znečistený úlomok skla, 10 ks žiletiek Wilkinson, zvyšky bieleho kryštalického materiálu, č. 6 - plastová fľaštička s obsahom jódu, č. 7 - 1 ks plastová fľaštička so zvyškami jódu, č. 8 - umelá dóza s nápisom Fosfor červený s obsahom červeného fosforu, č. 9 - digitálna váha zn. Kenex, č. 10 - 1 ks umelohmotná injekčná striekačka, č. 11 - rozbitá Erlenmayerova banka, č. 12 - modrý plastový lievik, č. 13 - lievik vyrobený z plastovej fľaše, č. 14 - znečistená Erlenmayerova banka so stopami metamfetamínu, č. 15 - zelená plastová fľaša s názvom Nestea, č. 16 - sklenený pohár, č. 17 - sklenený pohár „Zámocké feferóny“, č. 18 - sklenený pohár „Horčica“, č. 19 - sklenený pohár, č. 20 - sklenená fľaša s nápisom „Benzén“ s obsahom benzénu, č. 21 - sklenená fľaša „Metanol“, č. 22 - sklenená fľaša „Metanol“, č. 23 - sklenená fľaša „Etylalkohol“, č. 24 - plastová dóza „Hydroxid sodný perličkový“, č. 25 - sklenená fľaša „Kyselina fosforečná“, č. 26 - sklenený pivný pohár „Kozel“, č. 27 - prázdna zatavená injekčná striekačka so stopami metamfetamínu, č. 28 - prázdna zrezaná injekčná striekačka so stopami metamfetamínu, č. 29 - injekčná striekačka s obsahom hydroxidu sodného, č. 30 - plastová fľaša s obsahom propylénglykolu, č. 31 - plastová fľaša s obsahom nafty, č. 32 - papierová skladačka, č. 33 - prázdna sklenená varná banka so stopami metamfetamínu, č. 34 - prázdna sklenená misa z jánskeho skla so stopami metamfetamínu, č. 35 - laboratórny teplomer so stopami metamfetamínu, č. 36 - plastová dóza „Červený fosfor 500g“ s obsahom červeného fosforu, č. 37 - prenosný elektrický varič, č. 38 - varič na propán-butánovej bombe, č. 39 - sklenená fľaša „Kyselina sírová“ s obsahom kyseliny sírovej, č. 40 - plastová fľaša s obsahom toluénu, č. 41 - plastová fľaša s obsahom usadeniny a toluénu, č. 42 - znečistená gumená hadica, č. 43 - biela plastová dóza s obsahom chloridu sodného, č. 44 - plastový kanister s obsahom toluénu, č. 45 - plastová fľaša s uzáverom s hadičkou s obsahom hydrogensíranu sodného, č. 46 - malý prenosný varič, č. 47 - plastový kanister, č. 48 - plastový kanister s obsahom silikónového oleja, č. 49 - umelá bandaska s obsahom neznámej látky, č. 50 - plastová fľaša s obsahom usadeniny a toluénu, č. 51 - umelohmotná fľaša s

pozostatkami po neznámej látke, č. 52 - plastová fľaša so zvyškami s obsahom béžovej hmoty so zvyškami toluénu, č. 53 - plastová nádoba s obsahom tekutiny a toluénu so stopami metamfetamínu, č. 54 - plastový kanister s obsahom tekutiny, č. 55 - papierová krabica s prázdnyimi obalmi od litrov na kávu „Melitta“, použitými papierovými filtrami, cigaretovo krabičkou „Golden Gate“ s použitými filtrami, obalmi od injekčných striekačiek, papierovými obalmi od žiletiek „Wilkinson“, použitými indikátorovými papierikmi, časťami injekčných striekačiek, zápalkami a igelitovým vreckom, č. 56 - sklenený pohár 0,5 l, č. 57 - sklenený pohár 0,5 l, č. 58 - kovová polievková lyžica, č. 59 - lievnik z plastovej fľaše, č. 60 - zrezaná plastová nádoba so železnou skrutkou, č. 61 - plastový kanister s obsahom vlhkej béžovej hmoty a stopami toluénu, č. 62 - odrezaná plastová fľaša, č. 63 - červená plastová stierka so stopami metamfetamínu, č. 64 - červená plastová stierka so stopami metamfetamínu, č. 65 - sklápací nôž, č. 66 - zrezaná injekčná striekačka oblepená čiernou lepiacou páskou so stopami metamfetamínu, č. 67 - sklenená misa z jánskeho skla so stopami metamfetamínu, č. 68 - plechový kanister „Toluén lakársky“, č. 69 - plechový kanister „Toluén lakársky“, č. 70 - plechový kanister „Toluén lakársky“, č. 71 - plechový kanister „Toluén“, č. 72 - plechový kanister „Toluén lakársky“, č. 73 - plechový kanister „Toluén lakársky“, č. 74 - 10 ks použité kávové filtre, č. 75 - 2 ks sklenených fliaš „kyselina fosforečná“, ktoré sa nachádzajú v úschove na Krajskom riaditeľstve PZ Trenčín pod číslom KRP-26/2-VYS-TN-2015.

Podľa § 60 ods. 6 Tr. zák. sa vlastníkom prepadnutých vecí stal štát.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák., § 78 ods. 1 Tr. zák., uložil súd obvinenému T. M. ochranný dohľad v trvaní 2 roky.

Proti tomuto rozsudku podali obvinený T. M. i prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza odvolania. Krajský súd v Trenčíne o nich rozhodol rozsudkom z 10. decembra 2015, sp. zn. 3To/98/2015, tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom výroku o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu. Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obvineného T. M. odsúdil podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. l), písm. n) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov nepodmienečne, so zaradením podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného T. M. zamietol, pretože nie je dôvodné.

Obvinený T. M. podal prostredníctvom obhajkyne JUDr. Zuzany Lukačovičovej dovolanie smerujúce proti naposledy zmienenému rozhodnutiu odvolacieho súdu z 10. decembra 2015, sp. zn. 3To/98/2015. V doplnení svojho dovolania obvinený upresnil dovolacie dôvody ku vytýkaným chybám. Ako dovolacie dôvody uplatnil tie podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h) a písm. i) Tr. por.

V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. obvinený T. M. namietal, že po vznesení obvinenia svedok Q. O., ktorý ho mal usvedčovať z predaja drog, nebol opätovne vypočutý. Pre toto pochybenie považoval obvinený zistenia Krajského súdu v Trenčíne, ktorý uviedol, že u neho prevažujú v rozhodnej miere okolnosti vyznievajúce v jeho neprospech, a to že obvinený mal neoprávnené distribuovať omamné látky ďalším konzumentom a uvedeného činu sa mal dopustiť závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách, za nepravdivé a nepreukázané.

Vo vzťahu ku dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. obvinený uviedol, že bol usvedčený výpoveďou svedka D. P., rovnako aj výpoveďou svedka U. E., ktorí sami brali drogy. Rozhodnutie je teda založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. nepostupoval odvolací súd zákonne, keď neprihliadol na mimoriadne okolnosti prípadu, ktoré existovali na strane obvineného T. M. v čase rozhodovania súdu. Bol mu tak uložený trest mimo ustanovenej trestnej sadzby. V jeho prípade sa jednalo o spáchanie trestného činu v dôsledku závislosti od drog. Krajský súd v Trenčíne nesprávne postupoval, keď neaplikoval § 39 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody.

Čo sa týka dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je podľa obvineného rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia jednak z dôvodu zaradenia obvineného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom strázenia. Okresný súd Prievidza ako aj Krajský súd v Trenčíne zároveň pochybili, keď obvinenému nepriznali aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák., nakoľko predchádzajúce odsúdenie samo o sebe nebráni priznať túto poľahčujúcu okolnosť.

Záverom preto obvinený navrhol, aby dovolací súd na základe podaného dovolania postupoval v zmysle § 383 Tr. por. a podľa § 386 Tr. por. vyslovil porušenie zákona, a aby zrušil dovolaním napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal príslušnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K podanému dovolaniu i jeho doplneniu sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza, a to v tom smere, že ho navrhol podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Obvinený T. M. sa ešte podaním z 12. decembra 2019 vyjadril k dovolaniu, a to tvrdením, že jeho predchádzajúci obhajca bol zjavne nepripravený na obhajobu a tiež, že Krajský súd v Trenčíne pri ukladaní trestu nebral do úvahy jeho psychiatrické posudky. V závere rozporoval klasifikáciu trestného činu, čím Okresná prokuratúra Prievidza nemala uniesť žalobné bremeno.

Následne sa ku podaniu obvineného vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza, ktorý trval na odmietnutí dovolania obvineného T. M. podľa § 382 písm. c) Tr. por., pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd ako dovolací súd (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Tr. por.), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd následne na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že podané dovolanie nie je dôvodné a podľa § 382 písm. c) Tr. por. ho odmietol, keďže je zrejmé, že dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h) a písm. i) Tr. por. nie sú splnené.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávnych chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por., k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v

ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Tr. por.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 Tr. por. a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Tr. por., alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por. bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Podľa § 257 ods. 5 Tr. por. ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe alebo urobil vyhlásenie podľa odseku 4, súd v tomto rozsahu postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) a zároveň obžalovaného poučí, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, ako aj súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c).

Najvyšší súd dáva v prvom rade do pozornosti, ako obvinený na hlavnom pojednávaní konanom dňa 12. októbra 2015 na Okresnom súde Prievidza urobil vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. V zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 257 ods. 5 je takéto vyhlásenie neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Dovolací súd sa preto nebude zaoberať dovolacími námietkami obvineného, ktoré nespĺňajú tento atribút.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu .

Vo všeobecnosti ku dovolaciemu dôvodu ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd poukazuje na to, že právo na obhajobu je jedným zo základných charakteristík spravodlivého procesu a je potrebné ho chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu.

Tento dôvod môže byť naplnený len v takom prípade, ak zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné (teda nie akékoľvek, resp. nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu zakladá daný dovolací dôvod). V danej spojitosti najvyšší súd zdôrazňuje, že pod zásadným porušením práva na obhajobu možno rozumieť stav, ak došlo v trestnom konaní k pochybeniu, ktoré malo, resp. mohlo mať vplyv na konečný výsledok tohto konania.

Pri posudzovaní, či bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne okolnosti prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako i vo vzájomných súvislostiach.

Konkrétne ku dovolacej námietke, ktorú obvinený subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., týkajúcej sa výsluchu svedka Q. O., ktorý bol vykonaný len pred vznesením obvinenia, potom už nie, najvyšší súd konštatuje, že namietané nepredstavuje porušenie jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom.

Najvyšší súd pripomína, že ani hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nepredstavuje porušenie jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Jedná sa o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy vyhodnotené v jeho prospech.

Dovolací súd ďalej dôvodí, že samotný spôsob výkonu obhajoby obhajcom (kvalita poskytovanej právnej pomoci zo strany obhajcu v konkrétnej trestnej veci) nie je predmetom prieskumu dovolacieho súdu, ako to tento už stabilne v rámci svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje. Z nezávislosti advokácie od štátu totiž vyplýva, že vedenie obhajoby je vo svojej podstate záležitosťou medzi obhajcom a obvineným a že za spôsob výkonu obhajoby nesie zodpovednosť samotný advokát (nie všeobecný súd), a to nie voči súdu ako orgánu verejnej moci, ale voči obhajovanému, prípadne orgánu, ktorému je disciplinárne podriadený (advokátska komora). Hodnotenie aktivity obhajcu, resp. kvality poskytovanej obhajoby nemôže byť len vecou subjektívneho úsudku obvineného, ale musí zodpovedať určitým objektívnym kritériám.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. teda nie je splnený.

Pokiaľ ide o uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné poznamenať, že ho možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Pokiaľ ide o porušenie zákona, v tejto súvislosti najvyšší súd už stabilne v rámci svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že také porušenie by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť úspešným dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. len vtedy, ak mal, resp. má negatívny materiálny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukážu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. K porušeniu práva na spravodlivý proces by pritom mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého vykonanie sa spochybňuje.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania), je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Zásada voľného hodnotenia dôkazov, vybudovaná na vnútornom presvedčení orgánov činných v trestnom konaní a súdu znamená teda myšlienkovú činnosť, ktorá vytvára pre súd možnosť dostatočného priestoru v rámci vlastnej úvahy k tomu, aby sám určil rozsah dokazovania a vykonal prípadnú selekciu navrhovaných dôkazov procesnými stranami v obsahovom kontexte významu navrhovaných dôkazov niektorou z procesných strán v porovnaní s množstvom, kvalitou a závažnosťou tých dôkazov, ktoré už boli vo veci vykonané.

Na tomto mieste dovolací súd obvinenému T. M. pripomína zápisnicu o hlavnom pojednávaní z 12. októbra 2015 a ustanovenia § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., § 257 ods. 5 a ods. 8 Tr. por. Okresný súd Prievidza postupoval plne podľa dikcie zákona, keď vyhlásil, že „dokazovanie v rozsahu priznaného skutku sa nevykoná, vykoná sa dokazovanie v rozsahu výroku o treste a ochrannom opatrení.“ Najvyšší súd uvádza, že aj následné dokazovanie v rozsahu výroku o treste a ochrannom opatrení prebehlo

zákonným spôsobom.

Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. nie je splnený.

V zmysle § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Dovolanie nie je dôvodné ani pokiaľ ide o tvrdenie obvineného, že nevyužitím inštitútu podľa § 39 Tr. zák. zo strany súdov došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. Najvyšší súd ku tomu v danej veci len uvádza, že nepoužitie ustanovenia § 39 Tr. zák. nezakladá žiadny dovolací dôvod.

V konečnom dôsledku dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. nie je splnený.

Čo sa týka dovolacieho dôvodu § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Ako z uvedeného ustanovenia, tak aj z inštitútu dovolania je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojnásťnásť. Dovolací súd je teda viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštalácie. Rovnako nie je oprávnený ani posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je potrebné taktiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať (to neplatí len pre dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Tr. por.). Povedané inými slovami, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (dokazovanie tu právna úprava pripúšťa len celkom výnimočne a v značne obmedzenom rozsahu, keď môže byť zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní - vid' § 379 ods. 2 Tr. por.). Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Tr. por. však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštaláciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Z kontextu vyššie uvedeného je potom zrejmé, že tvrdenia obvineného T. M., ktoré smerovali len k nesprávnosti a neúplnosti skutkových zistení, rozsahu dokazovania a hodnoteniu dôkazov, stoja zjavne mimo uplatnený dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. ako i akéhokoľvek iného uplatniteľného dovolacieho dôvodu, a preto sa nimi nie je potrebné ďalej zaoberať.

To isté platí aj o namietanom nepriznaní poľahčujúcej okolnosti obvinenému, pretože ako už bolo aj vyššie uvedené, najvyšší súd nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Súdy prvého a druhého stupňa správne zistili u obvineného dve poľahčujúce okolnosti.

Pokiaľ ide o právne posúdenie konania obvineného, najvyšší súd uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnou kvalifikáciou vykonanou súdmi nižšieho stupňa.

Vo všeobecnosti sa žiada podotknúť, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje potom naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Dovolací súd pritom opätovne zdôrazňuje, že konanie T. M. bolo subsumované pod správnu skutkovú podstatu.

Dovolací súd nezistil pochybenie Krajského súdu v Trenčíne ani pri ukladaní trestu obvinenému. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. odvolací súd zároveň rozsudkom z 10. decembra 2015, sp. zn. 3To/98/2015, obvineného na výkon trestu odňatia slobody v súlade so zákonom zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. tak nie je splnený.

S poukazom na vyššie uvedené najvyšší súd rozhodol tak, ako je vyjadrené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.